

De rafelrandjes der samenleving, ook zij komen zo nu en dan voorbij in onze rubriek. Want zeg nou zelf: alléén maar kiekjes van autoloze straatjes, molens en architectonische hoogstandjes van weleer, dat zou toch maar saai worden? Ook de gribus hoort bij Rotterdam.

VAN TOEN

CHARLOTTE VAN GENDEREN
en MARCEL POTTERS

'Rotte Kies' bleef jaren zeuren

Meer dan dertig jaar was dit de 'Rotte Kies' van Rotterdam, een almaar verpauperend 'stuk straat met gapend gat' op de hoek van de 's-Gravendijkwal en de Snellinckstraat. ARCHIEFFOTO'S AD RD

Hij noemt het beestje bij de naam, C. Rus Hartland, taxichauffeur van weleer ('vroeger taxi 178'). „Daarboven kon je even wippen,” schrijft hij over het hoekpand op onze raadplaat, ofwel dancing én hotel L' Ambassa-

Reageren op onze raadplaat? Mail dan naar Charlotte van Genderen en

Raadplaat

U mag de komende week uw hoofd breken op een echt en heus stráátje.

Een van Rotterdamse begrippen knus en nauw straatje, met zelfs on-Rotterdamse pittoreske huisjes, nog nauwelijks ontsierd door half op de stoep geparkeerde bolides en andere in de weg staande motorvoertuigen. We zien zelfs allerhande winkels; de foto moet zijn geschoten in een tijd dat buurtzaakjes goed boerden en nog

van; ziet u die vrolijke lampjes?

Maar laten wij de boel niet langer rekken. Wat ziet u nog meer op deze archiefplaat?

Op welke Maasoever ligt of lag deze straat? Hoe heette het en wat gebeurde hier allemaal? Wat maakte u zelf mee? Heeft u er gewoond of bewoont u misschien nog steeds en van deze lieve huisjes? Wat voor winkeliers dreven hun nering achter de met feestverlichting versierde gevels? En, *last but not least*,

deur. Klare taal, bravo!

Mooie reacties kregen we weer, op deze foto van de hoek van de 's-Gravendijkwal met de Snellinckstraat, anno 1979. Een stuk stad, en dan vooral het gapende gat náást 'amusementspaleis' L'Ambassadeur, dat Rotterdam-West lange tijd in z'n greep hield. Het pand dat daar ooit

Marcel Potters:
rd.toen@ad.nl. Schrijven mag
ook; ons adres is postbus 2999,
3000 CZ in Rotterdam.

de. „Als ik soep at kon ik mijn bord niet helemaal vullen, want het pand stond zo scheef dat de soep over de rand zou lopen,” schrijft zij. „Daarom werd het gesloopt vlak nadat ik in 1967 trouwde. Het werd te gevaarlijk, het hing nog maar net op de balken. De eigenaar van nachtclub L'Ambassadeur kocht 'het gat' op en wilde zijn dancing annex 'hotel' uitbreiden. Heel veel jaren bleef de gesloopte plek zoals het was.”

Zeg maar gerust héél véél jaren. „Ik was in de jaren '70 actief bij de bewonersorganisatie Aktiegroep Middelland,” pent Rien van Genderen. „Ons was die lege plek, waar Jan en alleman z'n troep dumpte, een doorn in het

met werden gemiddeld door het oprukkende gilde der supermarkten. De winkeliers maakten er zelfs een klein feestje

ren?U weet het wel, hè? Anecdotes, ellenlange verhalen, weetjes: wij tekenen ervoor!

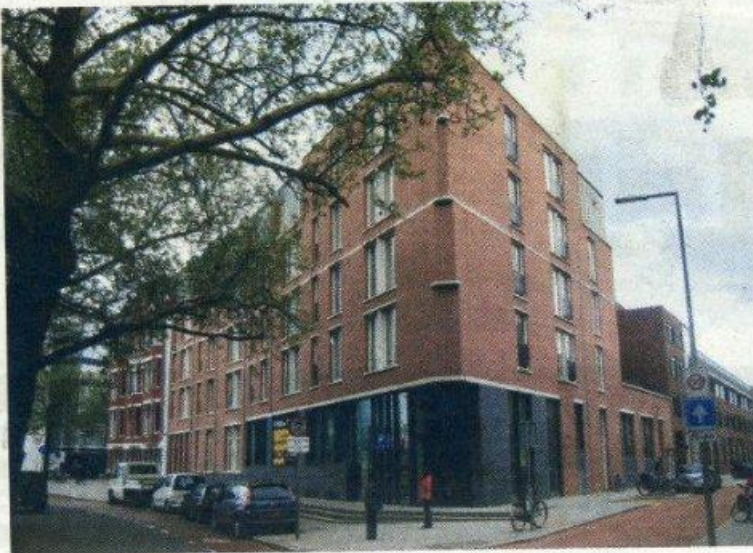
« Als ik soep at kon ik mijn bord niet helemaal vullen, zo scheef was het pand waar ik woonde.

Ria Klarenbeek

stond was afgebrand, stelt de één, maar volgens anderen was het gesloopt. Aannemelijk is het verhaal van Ria Klarenbeek, die ooit in dat huis op kamers woon-

De beruchte 'Rotte Kies' van de wijk Middelland werd begin deze eeuw eindelijk een fris en glimmend gebitje; prettig voor de omwonenden én het passerende verkeer dat uit en richting de Maastunnel rijdt. Op de oude plek van dancing en nachtclub L'Ambassadeur verrees een nieuw woonblok voor pas afgestudeerde jongeren met horecaruimte. Het blokje historische herenhuizen op de hoek met de Rochussenstraat werd in oude luister hersteld. Het horecapand staat nog leeg.

FOTO HANS GROOTENHUIJS

oog. Maar je stootte op een muur van onwil en desinteresse om er iets aan te doen. De eigenaar, volgens mij ook de eigenaar van L'Ambassadeur, hield zich onbereikbaar, de gemeente had geen belangstelling.”

Vooraf één bewoonster bleef dapper weerstand bieden, herinnert de Rotterdammer zich nog. „Mevrouw Van Weel uit de Snellinckstraat woonde pal tegenover het hek met de troep erachter. Vaak ben ik bij haar op bezoek geweest om plannen te beraamen en brieven op te stellen.”

Het haalde weinig uit, want decennialang bleef deze straat in de volksmond de 'Rotte Kies' heten, of in de woorden van Van Gen-

deren 'voor vele automobilisten de ontluisterende ontmoeting met de Rechter Maasoever'. U leest straks hoe dat afliep...

Een inkijkje in het dagelijks leven in en rondom deze straat biedt eerst nog Joop Nijs. „In 1948 ben ik geboren in de Snellinckstraat. Ons huis staat net niet op de foto.”

Het nachtclubpand werd, lang voor het in een huis van lichte zeden veranderde, 'het kantoor' genoemd. „Op de gevel stond NEDENGO,” weet Nijs. „Later kwam CPC in het pand, dat computeropleidingen verzorgde. De computer was in opkomst.”

Opgroeien in die buurt was verweven met angst voor de sterke arm, vervolgt Nijs. „Na kerst gingen we op bomenjacht. Natuurlijk werd er geknokt. Als het uit de hand dreigde te lopen, kwam er een agent. Die zette zijn fiets tegen de gevel en het was weer rustig. Een politiefiets had een bijzonder zadel. Wij wisten dat 'die juut' in de buurt was en dan moest je je rustig houden.”

En die 'Rotte Kies'? Eindelijk werd die begin deze eeuw getrokken. Een stuk werd gesloopt, een ander deel gerenoveerd. Ook de Snellinckstraat werd opgeknapt. C.J. van Aalst heeft daarvan geen idee. „Ik ben er in geen jaren meer geweest.”

Wij zeggen: kom eens kijken, want het verschil met vroeger is groot!

(Met medewerking van Hans Grootenhuijs)